

когато започва работа, отъ иконата го гледаха сжщитѣ свѣтли очи, като очитѣ на оная жена. Тия очи сега му се радваха, усмихваха му се, ободряваха го. Той не забравяше кандилото, не оставаше нито минута безъ работа. Оправяше вадитѣ, чистѣше лозитѣ, докато лозето му стана най-хубавото по цѣлия баирѣ. И когато другитѣ селяни го питаха при чешмата:

— Какво направи ти, твоето лозе стана най-хубавото? Нѣма ли вече да търсишъ имането?

Той отговаряше:

— Търсете го вие. Азъ намѣрихъ имането, стига ми то.

Къмъ есенъта, когато гроздето зрѣеше и висѣше на едри тежки гроздове по лозитѣ, той често се изправяше предъ иконата, свиваше прѣсти да се прекръстии тихо шепнѣше:

— Света Богородице, благодаря ти!

— Единъ день предъ колибата се спрѣха хора; това бѣха двама селяни, негови съседи, и двама други, облѣчени добре, обути съ ботуши — двама търговци. Когато търговцитѣ разгледаха неговото хубаво лозе, единиятъ селянинъ му каза:

— Какво направи ти? Твоето

мѣсто бѣше най-пусто, а ето сега, най-хубаво е твоето лозе. Имането ли намѣри, що ли стана?

А той, следъ като получи паритѣ отъ търговцитѣ за гроздето, поведе ги въ колибата и каза:

— Имане намѣрихъ. Не това, което търсихме всички, но друго, по-голѣмо. Погледнете, това е Света Богородица: тя ми откри имането. И азъ го имамъ сега, имамъ най-голѣмото имане: вѣра въ Света Богородица, която закриля моя трудъ. Моята вѣра караше ржката ми да копае, да се труди, а Света Богородица закриляше моя трудъ. Това е моето имане.

Като каза това, той застана предъ иконата. Сега тя на всички изглеждаше друга: лицето на Света Богородица засия, очитѣ ѝ гледаха съ кротка обичъ. Селянитѣ и търговцитѣ снеха шапки, прѣститѣ на дѣснитѣ имъ ржце се свиха за молитва, устнитѣ изпълниха колибата съ тихи думи и въ колибата каточе нахлу цѣлата слънчева свѣтлина. И въ тая свѣтлина гледаше съ тиха радостъ самъ Свѣта Богородица, такава, каквато е на иконата и каквато стариятъ човѣкъ я виде и чу въ своя сънь.

Славчо Крѣсински